

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **S. Ch.**
zastoupen advokátkou Mgr. Janu Kubrtovou
sídlem Dlouhá 103/17, 500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. května 2025, č. j. OAM- 502/DS-D03-510-2024, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu, doručenou dne 30. 5. 2025, proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve

smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že mu napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva coby žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Napadené rozhodnutí označil za nezákonné, neboť žalovaný nesprávně vyhodnotil podmínky § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu a to tím, že nedostatečně přihlédl k individuální situaci žalobce.
4. Sdělil, že v žádosti i v pohovorech uvedl, že konvertoval ke křesťanství, konkrétně k protestantskému směru, přičemž tato konverze vychází z jeho hlubokého vnitřního přesvědčení a odmítnutí islámu, se kterým se nikdy plně neztotožnil. Žalovaný však jeho křest bagatelizuje jako formální akt a tvrdí, že není důkazem o žalobcově náboženském přesvědčení. Dle žalobce žalovaný zcela ignoroval skutečnost, že žalobce je praktikujícím křesťanem, účastní se bohoslužeb, modlí se, sdílí víru s ostatními členy této církve a pomáhá druhým. Žalovaný situaci vůbec nevzal v úvahu a pouze ve svém rozhodnutí odůvodnil, že žalobce nezná základy své víry. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. 4 Azs 152/2004.
5. Dále namítl, že žalovaný zpochybnil věrohodnost jeho výpovědi, mimo jiné s odkazem na drobné nesrovnalosti, aniž by vzal v úvahu, že pohovory byly vedeny s tlumočníky afgánského původu, kteří nemluvili perfektně persky, což žalobci ztěžovalo pochopení otázek ohledně jeho víry. Tato jazyková bariéra měla způsobit drobné nesrovnalosti ve výpovědích. Pohovory byly navíc dlouhé, vyčerpávající a nepřiměřeně obtížné.
6. Žalovaný tedy dle žalobce nesprávně posoudil skutkový stav a zcela bagatelizoval specifickou žalobcovu situaci, aniž by vyhodnotil individuální okolnosti. Odůvodnění rozhodnutí je povrchní, formální, a nezohledňuje základní důkazní prostředky, výpovědi ani zprávy o porušování náboženské svobody v Íránu.
7. Pokud by se žalobce vrátil do Íránu, hrozí mu smrtelný trest za konverzi od islámu ke křesťanství, jelikož je to tamními zákony klasifikováno jako trestný čin. Navrácení žalobce by tak představovalo porušení práva na život a závazků, kterými je Česká republika vázána dle mezinárodního práva. Žalobce je přesvědčen, že jsou naplněny podmínky § 14a zákona o azylu, neboť mu skutečně hrozí vážná újma v případě návratu.
8. Rozhodnutí žalovaného také porušuje princip non-refoulement, neboť žalobce vystavuje reálnému nebezpečí, které bylo žalovaným nesprávně bagatelizováno.
9. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní,

neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a jednotlivé protokoly o pohovoru včetně ostatního spisového materiálu. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se dostatečně všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí.

11. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava o život v zemi původu v důsledku jeho konverze ke křesťanství.
12. Žalovaný připomněl, že žalobce v rámci žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že nezastává žádné politické přesvědčení. V průběhu správního řízení uvedl, že neměl nikdy ve vlasti žádné problémy se státními orgány ani bezpečnostními orgány. Nesdělil žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno usoudit, že by on sám ve své vlasti byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, taktéž se nezmínil o jakýchkoli veřejných aktivitách, které by se daly považovat za uplatňování politických práv a svobod, či jakýchkoliv potíží, kterým by kvůli takovým aktivitám měl čelit.
13. Pokud jde o křestní list ze dne 3. 10. 2024 vydaný J. N. z Katharinenkirche v Dortmundu a dokumenty z přípravy na křest ze SRN, tak správní orgán přijal tyto materiály jako potvrzení o proběhlém školení a následném formálním završení konverze prostřednictvím křtu, nicméně v toliko formální změně víry nespatřuje přiměřenou pravděpodobnost pronásledování. Dle žalovaného prodělaný křest v žalobcově individuálním případě rozhodně neprokazuje příklon ke křesťanství, jeho náboženskou identitu a nesvědčí o jeho náboženském přesvědčení, naopak skutková zjištění učiněná ohledně všech aspektů jeho konverze indikují, že samotný křest není skutečností způsobitou k tomu, aby jmenovaný byl ve své individuální situaci schopen prokázat jakékoliv skutečné a závažné změny svých náboženských postojů, které na rozdíl od jeho případu, každou skutečnou konverzi k novému náboženství definují. Správní orgán nepovažuje formální konverzi jmenovaného na křesťanskou víru za aspekt, který by svědčil přiměřené pravděpodobnosti pronásledování, o to více za situace, kdy státní orgány Íránu o žádném křtu nemají informace. Co se týče potvrzení o převodu peněz pro převaděče, správní orgán v předmětných dokumentech neshledává žádnou azylovou relevanci a jako takové je nepřijímá.
14. Žalovaný nerozporuje informace o neuspokojivém stavu lidských práv a zatýkání křesťanských konvertitů v Íránu, avšak s ohledem na to, že jmenovaný není pravověrným a praktikujícím křesťanem, jsou tyto informace s ohledem na individuální situaci dotyčného naprosto irelevantní a nepřiléhavé (k problematice nemožnosti porovnávat informace o zemi původu, když je azylový příběh nevěrohodný, se vyslovuje jasně rozsudek NSS v Brně ze dne 1. 4. 2009, č. j. 2 Azs 5/2009–113).
15. Žalovaný dále poukázal, že žalobce, který údajně konvertoval (vzhledem k rozporuplné výpovědi neznámo, zdali v Íránu či v SRN), nedisponuje naprosto žádným náboženským přesvědčením, neboť jeho výpovědi v podstatě vypovídají o tom, že svoji víru vůbec nechápe, nedokáže ji ani v obecnosti popsat či být jednoduchým způsobem formulovat.
16. Dále uvedl, že odmítá žalobní námitky, neboť sdělené obavy usmrcení nebo reálné hrozby pronásledování shledává jako účelové a nadnesené. Tlumočení u jednotlivých pohovorů pak proběhlo řádně a žalobce žádné výtky neuplatnil. Takové námitky považuje žalovaný za účelové.

17. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání před soudem

18. Při jednání dne 12. 8. 2025 odkázala zástupkyně žalobce nejprve na obsah žaloby. K dotazu soudu uvedla, že doklady, které k žádosti žalobce zaslala soudu den před jednáním, směřují k tomu, že by žalobci v důsledku jeho zdravotního stavu mohl vzniknout nárok na humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření žalovaného ve věci.
19. Poté se k věci obsáhle vyjádřil sám žalobce. Uvedl, že v případě návratu do země původu bude považován za člověka, který dělá něco proti islámu nebo jeho politickému systému. Poukázal dále na aktuální situaci mezi Íránem a Izraelem – pokud by se vrátil, bude považován za agenta, což se dle něho nyní v Íránu děje. Po konverzi je považován ze strany manželky, ze strany dcery i dalších členů rodiny za nečistého, nebudou se s ním stýkat. Konstatoval, že chodí do malého kostelíku v Kostelci nad Orlicí zhruba 2x do měsíce, snaží se chodit pravidelně. Navštěvuje také katolický kostel, asi 1x za 2 týdny. V návaznosti na to soudu na svém mobilu ukázal fotografii programu bohoslužeb a fotografii knihy – perského překladu Bible, kterou měl s sebou při jednání, jak je položena na kostelní lavici. Uvedl, že Bibli čte a studuje, dělá si poznámky do sešitu. K dotazu uvedl, že bohoslužby jsou sice v češtině, ale opatřil si překladač.
20. Soud provedl následně při jednání důkaz Informací OAMP ze dne 28. 7. 2025 – Bezpečnostní a politická situace v zemi (čl. 46 až 48 soudního spisu).
21. Dále provedl k návrhu žalobce důkaz lékařskými zprávami založenými na čl. 51 až 55 soudního spisu. Z nich plyne, že žalobci bylo diagnostikováno několik ledvinových kamenů a doporučeno je odstranit operativně a že na operační výkon má nastoupit 7. 10. 2025 do Oblastní nemocnice Náchod. Z předoperačního poučení plyne, že by se po výkonu měl 2-3 týdny šetřit, plné fyzické zátěže bude schopen za 6-8 týdnů.
22. K návrhu žalobce dále soud provedl důkaz dvěma články, které strana žalující vyhledala na internetu: a) článkem z webu www.krestandnes.cz z 18. 1. 2020, pojednávajícím o postavení křesťanů v Íránu (čl. 58-59), b) článkem „Taktiky k vynucení konverze k islámu: Pronásledování křesťanů, leden 2025“, pojednávajícím o stejné problematice (čl. 60-67).
23. Konečně provedl soud důkaz ručně psaným a podepsaným Potvrzením paní D. T., kurátorky sboru v Kostelci nad Orlicí ze dne 3. 8. 2025. Ta uvedla, že žalobce se účastní bohoslužeb ve sboru Církve česko-bratrské evangelické v Kostelci nad Orlicí, což kromě ní může potvrdit i místní farář.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
25. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce dne 15. 11. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl i první pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za přítomnosti tlumočníka perského jazyka konkrétně sdělil, že nikdy neužil žádná jiná jména a narodil se ve městě Isfahán na území Íránu, je perské

- národnosti a křesťanského vyznání. Je bez politického přesvědčení, je ženatý, manželka se nyní nachází v Íránu. Má dceru, která v současnosti žije v Německu, je tam žadatelkou o mezinárodní ochranu. K průběhu cesty z vlasti do České republiky uvedl, že vycestoval v lednu 2024 letecky z Teheránu do Prahy s přestupem v Istanbulu. V Praze byl 2 měsíce, protože převaděč chtěl za cestu zaplatit více peněz, než bylo dohodnuto. Musel tedy shromáždit více peněz. Po zaplacení ho převaděč propustil. Jel vlakem do města Bochum v Německu a tam požádal o azyl. V Německu byl asi 7 měsíců a na základě dublinského nařízení byl deportován do ČR. Měl české vízum.
26. Cestovní doklad nepředložil, jelikož mu ho po vstupu na území ČR vzal převaděč. Žalovaný proto přijal jako dostatečné k prokázání žalobcovy totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení učiněné dne 15. 11. 2024.
27. Dále uvedl, že je zdravý, nemá žádné zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že konvertoval ke křesťanství, což je v Íránu trestný čin. Jeho život je proto v ohrožení. Na důkaz konverze předložil křestní list z Katharinenkirche v Dortmundu.
28. Dne 22. 1. 2025 byl se žalobcem proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočníka perského jazyka. Proti osobě tlumočníka neměl žádné námitky a sdělil, že všemu rozumí. Na otázky týkající se víry uvedl, že dříve byl ateista, nebyl nábožensky založený. Islám nepraktikoval a nevěřil v něj, přestože se narodil jako muslim. Kvůli nepraktikování islámu ve vlasti žádné problémy neměl. Křesťanství ho zaujalo především laskavostí a jednotností mezi křesťany, to bylo již v Íránu, avšak tam nemohl mít s křesťanstvím přímý kontakt. Následně upřesnil, že vždy věřil v boha, ale nevěřil v žádné náboženství, což je pro něj veliký rozdíl. Původní víra pro něj neměla žádnou důležitost a nijak jeho život v Íránu neovlivňovala. Zájem o náboženství přisuzuje svému stárnutí. Žalobce sdělil, že je protestant. Dále se pohovor týkal četby křesťanské literatury, návštěv kostelů, historie církve, obsahu Bible atd.
29. Dne 5. 3. 2025 byl se žalobcem proveden druhý doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti jiného tlumočníka perského jazyka. K tlumočnickovi se vyjádřil tak, že si rozumí, jen některé nuance ne. Sdělil, že Írán neopustil kvůli náboženství, ale když už tu možnost měl, tak ji využil a Írán opustil. Následně v Evropě měl možnost začít se v křesťanství angažovat. Dále se otázky týkaly žalobcova praktikování víry v průběhu 2 měsíců, kdy byl v ČR. Žalobce tehdy neměl snahu vyhledávat křesťanskou komunitu, nedocházel do kostela apod., což zdůvodnil tím, že neměl v úmyslu v ČR zůstat, navíc mu v tom bránila jazyková bariéra. Žalobce doložil na podporu svých tvrzení dokumenty z přípravy na křest ze SRN.
30. Dne 12. 3. 2025 byl se žalobcem proveden doplňující třetí pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany za přítomnosti tlumočníka perského jazyka. Proti osobě tlumočníka neměl žádné námitky a sdělil, že rozumí. Pohovor směřoval opět k podrobným otázkám ohledně žalobcovy víry a jejího praktikování. Žalobce nedoložil na podporu svých tvrzení žádné další doklady nebo dokumenty.
31. Krajský soud opakuje a shrnuje, že protokoly ze všech pohovorů, které žalovaný se žalobcem vedl ohledně jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byly značně obsáhlé. Soud proto nepovažuje za nutné a účelné, aby jejich obsahy v úplnosti reprodukoval, a v podrobnostech na tyto protokoly, které jsou založeny ve správním spise, odkazuje.

32. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky (BAMF), Írán, květen 2022, Zpráva o zemi 52 – Írán, ze dne 12. září 2023; Informace OAMP, Írán, listopad 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 4. listopadu 2024; Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska, Írán, září 2023, Všeobecná úřední zpráva o Íránu, 3.2.3. Svoboda náboženského vyznání a svědomí, Překlad vybraných částí, ze dne 26. února 2024; Informace Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA), Írán, únor 2023, Lidé odsouzení za náboženské přestupky, ze dne 14. února 2023; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Írán, květen 2022, Írán: Protizákonné opuštění země, ze dne 1. června 2022; Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO), Írán, 20. června 2022, Zatýkání a trestní stíhání křesťanských konvertitů, ze dne 30. června 2023.
33. Žalobci byla dána možnost dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bylo na žádost žalobce provedeno za přítomnosti tlumočníka v jazyce perském dne 24. 4. 2024.
34. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
35. Na úvod soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
36. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
37. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
38. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv*

a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“

39. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřichází v úvahu, protože žalobce uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení. Neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu uvedeného ustanovení. Žalovaný se dané problematice věnoval na str. 4 napadeného rozhodnutí, proti jeho tam obsaženým závěrům nemá krajský soud žádných připomínek, shoduje se s nimi.
40. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.
41. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
42. V souvislosti s tím považuje krajský soud za vhodné odkázat ještě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru: „*Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.*“

43. Jediným důvodem, na který žalobce v souvislosti se svojí žádostí o udělení mezinárodní ochrany v průběhu azylového řízení poukazoval, byla jeho konverze ke křesťanství, konkrétně k protestantismu. Bylo tedy správné, že žalovaný cítil v první řadě potřebu vyjasnit, zda tvrzení žalobce jsou v tomto směru věrohodná.
44. Nutno zdůraznit, že prokázat či vyvrátit vnitřní přesvědčení či náboženské vyznání jedince je obtížné, jelikož předmětem dokazování je vnitřní psychický stav člověka. Neznamená to však, že jsou jevy jako náboženské přesvědčení z dokazování zcela vyloučeny. Žalovaný byl povinen zjistit v řízení o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a posoudit věrohodnost tvrzení žalobce, že konvertoval ke křesťanství a v důsledku toho mu hrozí pronásledování. Jestliže žalobce tvrdil, že z důvodu konverze ke křesťanství mu hrozí pronásledování, nepochybně musel svou víru projevit a praktikovat, což předpokládá určité alespoň minimální povědomí o víře. Žalovaný byl tudíž povinen ověřit pravdivost žalobcových tvrzení, a za tím účelem byl i oprávněn klást mu dotazy týkající se víry. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36). Nejednalo se o správní úvahu, nýbrž o posouzení, zda zjištěný skutkový stav spadá pod azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Od žadatele o mezinárodní ochranu lze v takovém případě vyžadovat, a to v rozsahu, který odpovídá jeho osobní charakteristice a charakteristice prostředí, z něhož pochází, jistou znalost náboženství (znalost Bible jako základního pramene, významných křesťanských svátků apod.). Pokud žadatel tvrdí, že mu hrozí pronásledování kvůli konverzi ke křesťanství, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50).
45. V návaznosti na zjištění stran této problematiky by pak žalovaný musel posoudit, zda by žalobci mohlo jako konvertitovi v Íránu hrozit pronásledování či vážné nebezpečí ve smyslu zákona o azylu. Podstatou sporu v dané věci je posouzení důvěryhodnosti žalobce. Pokud by žalobce nebyl důvěryhodný ve smyslu jeho azylového příběhu, tedy konverze k protestantskému křesťanství, potom je nadbytečné se zabývat otázkou možné újmy při návratu do zemi původu, neboť pokud jeho konverze není věrohodná, neosvědčil, že přestoupil na jinou víru, tudíž mu újma v zemi původu z důvodu víry vzniknout nemůže.
46. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval opravdu velmi podrobně na straně 4 až 12 napadeného rozhodnutí. Předně nutno zdůraznit, že postupoval metodicky správně, pokud se pro komplexní posouzení konverze žalobce ke křesťanství zaměřil v souladu se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 4 Azs 71/2015, na (i) posouzení života žadatele před konverzí, (ii) samotnou konverzí, (iii) zhodnocení konverze žadatelem, (iv) žadatelovu znalost nového náboženství, (v) náboženskou aktivitu žadatele. Jak Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozhodnutí doplnil, zjištěné skutečnosti z jednotlivých oblastí by měl správní orgán posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, doplnit, pokud je to možné, o další důkazy (například výslechy jiných svědků, zprávy o situaci v zemi původu), učinit si úsudek o žadatelově osobnosti a teprve na základě všech těchto zjištění učinit závěr, zda je výpověď žadatele ohledně změny náboženského vyznání věrohodná. Dle názoru krajského soudu žalovaný v posuzované věci uvedeným požadavkům dostál.
47. Krajský soud se podrobně seznámil s obsahem správního spisu, a to jak s jednotlivými informacemi o zemi původu žalobce, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení,

tak s protokoly o pohovorech žalovaného se žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

48. Pokud jde o posouzení života žalobce před konverzí, žalovaný správně a výstižně poukázal na rozpory v odpovědích žalobce na otázky týkající se této problematiky. Žalobce jednou uváděl, že se považuje za ateistu, jednou, že vždy věřil v určitého boha, značné rozpory byly v jeho výpovědích ohledně toho, kdy a jakým způsobem ke křesťanství začal tíhnout a jak se mu věnoval v zemi svého původu. Přílehlavý je závěr žalovaného, že žalobcem popisovaný život v Íránu nevykazuje žádné znaky toho, že by před svým odjezdem ze země původu mohl autenticky věřit a že není vůbec zřejmé, jak, kde a kdy se u něj mohly vyvinout jakékoliv pocity o křesťanské pravověrnosti a příklonu ke křesťanství (v podrobnostech zejména str. 5 napadeného rozhodnutí). K tomu soud ještě dodává, že žalobce jasně uvedl, že jediným a výlučným důvodem k jeho odjezdu ze země byl doprovod jeho dcery, nikoliv důvody náboženské, spojené případně s jeho tvrzenou konverzí ke křesťanství.
49. Pokud jde o samotnou konverzi a její zhodnocení, pak nutno přisvědčit žalovanému, že tvrzení žalobce v průběhu jednotlivých pohovorů jsou značně rozporná, místy si až odporující. A to jej pracovník žalovaného průběžně na tyto nesrovnalosti upozorňoval a žádal jej o vysvětlení a upřesnění. K tomu však většinou ze strany žalobce věrohodným způsobem nedošlo. Nebyl tak schopen konzistentně vysvětlit, jak se s novou vírou seznámil, kdo jej ve formativní fázi obrácení se k nové víře doprovázel a kdy si vlastně svoji konverzi uvědomil. Zůstalo tak nejasné, zdali ke konverzi mělo dojít již v Íránu nebo na území SRN. Žalovaný správně uvedl, že z žalobcových vyjádření nelze dovodit, v čem vlastně spočívá změna jeho postojů, náboženských potřeb a způsobu života v porovnání před konverzí a po konverzi. Náboženství totiž nemělo pro žalobce zásadní význam ani před tvrzenou konverzí, ale ani po ní. A výstižně dodal, že po žalobci by bylo legitimní očekávat zcela jiný popis skutkových okolností, které stály na začátku jeho spirituálního přerodu. Ve shodě s ním i soud konstatuje, že skutečný konvertita by měl být schopen objasnit motivy své konverze k danému náboženskému směru. To se u žalobce nestalo. V podrobnostech odkazuje soud na závěry žalovaného obsažené zejména na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí, neboť se s nimi ztotožňuje.
50. Žalobce neobstál ani pokud se jedná o znalost nového náboženství. Nevěděl prakticky nic o protestantství, ať už se týká jeho historie či zásadních duchovních principů odlišujících jej např. od katolicismu. Nemá povědomost o geografickém působení protestantských církví, stejně tak o luteránství (ačkoliv tvrdil, že právě k němu inklinuje) či o svátostech uznávaných v této církvi. Prokázal velmi chabou znalost Bible - např. o Starém zákoně nevěděl prakticky nic, ale i ohledně obsahu Nového zákona hovořil vždy ve zcela obecných frázích, fakticky nezná přikázání Desatera, nevěděl, co je důvodem oslavy Velikonoc apod. Nejednalo se tedy o dílčí nedostatky znalosti víry, ale o naprosté základy - viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 4 Azs 71/2015 (v podrobnostech str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí).
51. V době rozhodování žalovaného byla náboženská aktivita žalobce minimální. Formálně sice absolvoval v SRN křest, ale ani tam ani po přesunu do České republiky se nesnažil např. chodit do kostela, praktikovat či se zapojit do nějaké křesťanského (protestantského) společenství, ačkoliv k tomu měl podmínky třeba v sídle jeho pobytového střediska. Ostatně žalobce opakovaně uvedl, že církvi nepřikládá vůbec žádnou roli (viz zejména str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí).

52. Potvrzení o křtu je sice relevantním podkladem o vyznání žalobce, nikoli však nevyvratitelným. Je v dispozici žalovaného, aby skutkovým zjištěním a racionální argumentací vyvrátil předpoklad konverze víry pokřtěného cizince na jinou víru. Ústavou garantovaná svoboda náboženství je realizována k ochraně jeho výkonu, nikoli ve smyslu účinků víry např. v oblasti azylového práva. Přestože je víra nehmatatelná, jde o stav myslí věřícího, azylově relevantní konverzí víry nebude pouhé aktuální prozření cizince, že jeho dosavadní náboženské přesvědčení nadále neobstojí ve světle jeho přítomnosti na území Íránu, SRN nebo ČR, zejména pokud zásadní ekonomická změna v jeho životě stojí za ledasjaké překročení vnitřních morálních limitů cizince. Bez ohledu na nehmotnou podstatu víry je nutné v azylovém řízení požadovat u konvertity určité „hmotné následky konverze víry“ a nikoli pouze rezignovat na přijetí tvrzení cizince o změně jeho nahlížení na svět nebo na předložení potvrzení o křtu. Přestože podstata víry jako takové nestojí pouze na znalosti pravidel a principů daného náboženství, je proces praktikování víry postaven na znalosti základních principů víry. Víra je tak nejen vnitřním stavem věřícího, ale i projevem vnějším, neboť věřící prostřednictvím určitých rituálů realizuje svou víru. Znalost principů víry je rozhodná zejména tehdy, pokud samotná okolnost víry zakládá určitá práva, zde právo na mezinárodní ochranu. Pokud by byla přiznána mezinárodní ochrana pouze na základě deklarace cizince, že konvertoval na víru v jeho zemi neakceptovanou, potom by proces řízení o mezinárodní ochraně byl irelevantní a institut mezinárodní ochrany by se stal pro určité země nárokovým právem jakéhokoliv příslušníka dané země.
53. S ohledem na shora uvedené a na obsah správního spisu (zejména na obsah protokolů sepsaných stran pohovorů žalovaného se žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany) se krajský soud ztotožňuje s výsledným závěrem žalovaného o nevěrohodnosti tvrzení žalobce stran jeho konverze ke křesťanské víře. Žalovaný ohledně dané problematiky zjistil v úplnosti skutkový stav věci (ve smyslu § 3 správního řádu), své závěry z něj plynoucí pak přezkoumatelným a logickým způsobem odůvodnil. Ve shodě s ním má tak rovněž krajský soud za prokázané, že bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce nebyl a není konvertitou z důvodu jeho nevěrohodnosti. Nesplňuje tedy zákonné podmínky pro udělení azylu vymezené v § 12 písm. b) zákona o azylu.
54. Na těchto závěrech pak nezměnily nic ani důkazy provedené stran dané problematiky při soudním jednání. Samotné pořízení si Bible v perském jazyce, její foto na kostelní lavici či ofocený program bohoslužeb samozřejmě o konverzi žalobce ke křesťanství nic svědčit nemohou.
55. Významnějším důkazem je v tomto směru prohlášení kurátorky církevního sboru Církve česko-bratrské evangelické v Kostelci nad Orlicí. Nutno ovšem konstatovat, že ani jeho obsah o skutečné konverzi žalobce ke křesťanství nic bližšího nevypovídá. Lze z něj zjistit pouze skutečnost, že se žalobce účastní bohoslužeb. To ostatně potvrzuje tvrzení samotného žalobce při jednání, kterému v tomto směru soud nemá důvod nevěřit.
56. Zůstává ale otázkou, proč se žalobce takto nechoval poté, co se ocitl na území České republiky (před odchodem do SRN) nebo poté, co byl přemístěn do Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí. Ještě při pohovoru dne 12. 3. 2025 totiž uváděl, že během dvouměsíčního pobytu v Zastávce u Brna navštívil tamní kostel pouze dvakrát. Ani po přemístění do Kostelce nad Orlicí nevyvinul žádnou aktivitu za účelem vyhledání či kontaktu místního sboru protestantské církve. Neprojevil tedy prakticky žádnou snahu být aktivním členem církevního společenství. Odůvodňoval to pak z pohledu žalovaného

i soudu dosti obecnými důvody v tom směru, že o takových možnostech nevěděl, argumentoval jazykovou překážkou, která mu brání porozumět např. obsahu bohoslužeb. Z jeho výpovědi navíc vyplynulo, že úloze církve přikládá zcela marginální úlohu. Již tyto důvody svého tehdejšího postoje působí na soud dosti nevěrohodně a podporují závěry žalovaného, že žalobce ve svém životě víře či náboženství nikdy žádný zásadní význam nepřikládal.

57. Ve světle tehdejších žalobcových výpovědí se pak jeví soudu nepravděpodobná náhlá změna postoje žalobce v tomto směru. Po vydání napadeného rozhodnutí, v němž na uvedené skutečnosti žalovaný upozornil, se žalobce najednou kontaktoval na místní sbor Církve česko-bratrské evangelické v Kostelci nad Orlicí, obstaral si Bibli v perském překladu, má překладаč umožňující mu překlad bohoslužeb do češtiny, snaží se tyto bohoslužby navštěvovat. Znovu ale soud klade otázku, proč se tak nechoval a nejednal již dříve, což by u čerstvého konvertity bylo možno důvodně očekávat. Teprve když mu naprostá pasivita stran jeho zájmu o křesťanství byla žalovaným v napadeném rozhodnutí vytknuta, změnil žalobce své chování. Krajský soud ale žalobci neuvěřil, že je to skutečně upřímně míněný projev jeho konverze. Ve shodě s obsahem závěrečné řeči pověřené pracovnice žalovaného při jednání je nucen konstatovat, že chování žalobce, kterým se snažil přesvědčit soud o tom, že nyní už se chová jako aktivní křesťan, působí účelovým dojmem a je reakcí právě na obsah napadeného rozhodnutí.
58. Ostatně – pokud žalovaný i soud konstatovali, že si žalobce při svých výpovědích v rámci jednotlivých pohovorů významně protiřekl, nutno konstatovat, že se tak stalo i v rámci jeho vyjádření při jednání soudu. V rámci něho žalobce uvedl, že po konverzi je pro členy své rodiny, a to včetně dcery, nečistý, že se s ním už nebudou stýkat. Při pohovoru dne 5. 3. 2025 ale uváděl, že to byla právě jeho dcera, kterou s sebou v Německu bral do kostela a která mu tam pro svoji znalost angličtiny tlumočila, protože většina farářů anglicky uměla.
59. Krajský soud proto znovu opakuje – oněch protimluvů ve vyjádřeních žalobce učiněných v průběhu azylového i soudního řízení je tolik, že jím uvedený důvod, pro který požádal o udělení mezinárodní ochrany, tedy konverze ke křesťanství, neshledává soud věrohodným.
60. K tomu na tomto místě považuje soud za příhodné se vyjádřit k námitce žalobce, že při tlumočení jeho vyjádření v rámci pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohlo dojít k nepřesnostem, protože často byli tlumočníky osoby afghánského původu, které mají odlišný dialekt.
61. Soud ověřil, že v průběhu azylového řízení tlumočili při pohovorech se žalobcem různí tlumočníci (celkem 3 různé osoby). Při žádném z těchto pohovorů neuvedl, že by tlumočnickovu nerozuměl či se s ním nedokázal dohodnout. Při pohovoru konaném dne 22. 1. 2025 byl správním orgánem vysloveně tázán a odpověděl, že žádný problém s tlumočením neexistuje a přítomnému tlumočnickovi ve všem rozumí a proti jeho tlumočení nemá námitky. Při pohovoru konaném dne 5. 3. 2025 k výslovnému dotazu žalovaného žalobce uvedl, že tlumočnickovi rozumí vše, kromě některých nuancí. Při pohovoru konaném dne 12. 3. 2025 byl žalobce rovněž tázán s tím, že uvedl, že s tlumočnickem si rozumí (jednalo se o stejného tlumočnicka jako při pohovoru konaném dne 5. 3. 2025). Žádnou výhradu v tomto směru nevznese žalobce ani při seznámení se

s podklady rozhodnutí dne 24. 4. 2025, při kterém byl tlumočník k žádosti žalobce rovněž přítomen.

62. Ostatně stejný tlumočník, který byl přítomen pohovoru ze dne 22. 1. 2025 byl ustanoven i soudem pro soudní jednání po předchozím ověření, že tento tlumočník není afghánského původu. Nutno dodat, že obsah protokolu z tohoto pohovoru se svým vyzněním nikterak neodlišoval od protokolů z ostatních pohovorů, kdy tlumočili jiní tlumočníci. Také při soudním jednání nevznel žalobce proti způsobu tlumočení žádné výhrady, tlumočení pak probíhalo naprosto bez problémů.
63. Krajský soud na základě shora uvedeného nepovažuje tuto žalobní námitku žalobce za důvodnou. Naopak ji vnímá za vznesenou z účelových důvodů, s největší pravděpodobností ve snaze odůvodnit tímto své rozpory a nesrovnalosti ve svých tvrzeních učiněných v průběhu azylového řízení.
64. Za takové situace již není potřebné zabývat se námitkami ohledně možné újmy, která by žalobci hrozila při návratu do země původu. Jím tvrzená újma hrozící konvertitům v Íránu mu totiž hrozit nemůže, protože není konvertita, nepřestoupil na jinou víru (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2009, č. j. 2 Azs 5/2009-113).
65. Žalovaný tak ovšem (nadbytečně) učinil a učiní tak z procesní opatrnosti i soud. Pouze ve stručnosti tak odkazuje na závěry žalovaného obsažené v předposledním odstavci na str. 11 napadeného rozhodnutí, protože se s nimi ztotožňuje. Tyto závěry pak nikterak nezpochybnil ani důkazy provedené při soudním jednání, tedy Informace OAMP z 28. 7. 2025 (zejména bod 3.2), ani 2 internetové články předložené stranou žalující.
66. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jenž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám neuvedl nikoho, kdo by mohl být za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je sice ženatý, ale manželka se nyní nachází v Íránu. Dcera, která s ním společně odešla ze země původu, v současnosti žije v Německu, kde má být žadatelkou o mezinárodní ochranu.
67. Důvody svědčící pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu tak nebyly v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěny, ostatně nebyly žalobcem ani tvrzeny (včetně žaloby).
68. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.
69. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 12 a 13 odůvodnil, proč u žalobce neshledal

podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že je zdravý a nemá žádné vážné zdravotní problémy.

70. Teprve těsně před jednáním byly soudu doručeny lékařské zprávy, z nichž vyplynulo, že žalobci byly diagnostikovány ledvinové kameny, že bylo doporučeno je operativně odstranit a že za tím účelem bude žalobce hospitalizován dne 7. 10. 2025 v Oblastní nemocnici Náchod. V důsledku toho se žalobce začal domáhat také mezinárodní ochrany formou přiznání humanitárního azylu. Nález ledvinových kamenů však rozhodně nepředstavuje nemoc, která by pro svoji závažnost mohla být důvodem pro udělení humanitárního azylu. Z předoperačního poučení ostatně vyplynulo, že zhruba po 6-8 týdnech od operačního výkonu bude žalobce schopen plné fyzické zátěže, bude tedy zdravý.
71. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byl zvláště těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu.
72. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
73. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
74. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
75. Pokud jde o vyhodnocení věrohodnosti žalobcových tvrzení ohledně jeho konverze ke křesťanské víře, pak pochopitelně i při vyhodnocování této problematiky plně platí shora uvedené závěry. Tedy – stručně shrnuto – žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce není přesvědčeným a praktikujícím křesťanem, jeho konverze není autentická a je pouze účelově předstíraná. Proto není důvod k předpokladu, že by měl mít v zemi původu jakékoliv problémy kvůli konverzi.
76. Otázkou, zda žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 14 až 15 napadeného rozhodnutí. Na jeho závěry tam obsažené se krajský soud plně odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje.
77. Otázkou, zda žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 15 až 16 napadeného rozhodnutí. Také k těmto závěrům nemá soud žádných připomínek a odkazuje se na ně.

Dodává ještě, že na těchto závěrech nezměnily nic ani důkazy provedené soudem při jednání, a to z důvodů, které soud rozvedl v bodech 48. až 59. tohoto rozsudku.

78. Otázkou, zda žalobci nehrozí po návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se žalovaný zabýval na str. 16 napadeného rozhodnutí. Také s těmito závěry krajský soud souhlasí. Doplnil ovšem v tomto směru dokazování, a to na základě faktu, že v mezidobí od vyhlášení napadeného rozhodnutí a verdiktem soudu eskalovalo v zemi původu žalobce napětí mez Íránem na straně jedné a Izraelem a USA na straně druhé. Krajský soud proto vyzval žalovaného k předložení aktuální informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi. Žalovaný této výzvě vyhověl a uvedenou informaci vypracovanou ke dni 28. 7. 2025 soudu předložil. Soud s obsahem této informace seznámil žalobce, dal mu možnost se k ní vyjádřit a touto informací provedl při jednání důkaz.
79. Z obsahu této informace soud zdůrazňuje zejména poznatky, že shora zmiňované napětí vyústilo dne 13. 6. 2025 v rozsáhlý útok Izraele na Írán, resp. na jeho vojenské objekty a jaderná zařízení ve snaze zastavit Írán ve výrobě jaderné zbraně. Írán odpověděl raketovým a dronovým protiúderem. K 22. červnu 2025 se do konfliktu zapojily USA, které udeřily na tři íránské jaderné provozy. Konflikt ukončilo příměří vyhlášené 24. června 2025. Příměří je oběma stranami dodržováno.
80. I v současné době tak stále platí, že v zemi původu žalobce neprobíhá žádná občanská válka ani konflikt s jinou zemí, tedy neprobíhá takový zbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
81. Krajský soud tak po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Nadto je třeba připomenout, že žalobce v zemi původu nikdy neměl žádné potíže ani se státními orgány ani se soukromými osobami; ze země původu vycestoval výhradně kvůli dceři.
82. Ničím nepodložená a neodůvodněná pak zůstala obava žalobce vyjádřená při jednání (do té doby nevznesená), že by v důsledku shora popsané íránsko-izraelské války mohl být po návratu do vlasti považován za (izraelského) agenta. Pro takovou úvahu nejsou s ohledem na osobu žalobce a jeho azylový příběh žádné indicie.
83. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
84. Žalobce dále namítal, že žalovaný bagatelizoval jeho specifickou situaci, aniž by vyhodnotil individuální okolnosti. Odůvodnění rozhodnutí je dle žalobce povrchní, formální, a nezohledňuje základní důkazní prostředky, výpovědi ani zprávy o porušování náboženské svobody v Íránu. Soud naopak shledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného jako velmi podrobné a pečlivé. Žalovaný provedl s žalobcem opakované pohovory, přičemž je náležitě vyhodnotil. Průběžně upozorňoval žalobce na nesrovnalosti a rozpory v jeho tvrzeních a dával mu prostor, aby je vysvětlil či odstranil. Lze konstatovat, že žalovaný se naopak žalobcovou situací zabýval velmi důkladně a precizně. Žalovaný nijak

nerozporoval informace o neuspokojivém stavu lidských práv a zatýkání křesťanských konvertitů v Íránu. Podstata sporu ovšem je, zda žalobce skutečně konvertoval ke křesťanství nebo se jednalo pouze o účelový akt. K závěrům žalovaného stran této otázky se již soud vyjádřil shora. Danou žalobní námitku tedy považuje za nedůvodnou.

85. Pro úplnost soud dodává, že princip non-refoulement, nebo také princip nenavrácení, zní: *„Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* ([čl. 33](#) Úmluvy o právním postavení uprchlíků). K porušení zásady non-refoulement může dojít jen v případě, že by byl cizinec nucen navrátit se do země, kde mu hrozí určité nebezpečí.
86. Krajský soud ve vztahu k napadenému rozhodnutí doplňuje, že žalobci nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo žalobce na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
87. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by měly za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

88. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
89. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. srpna 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.